

листо, не закукувала. Аз трябва да си ходя, че имам работа. Сбогом, дядо Моско!

Янко метна чантата на гърба си и заслиза надолу из баира. Той пак си спомни за насълзените очи на дяда Моска и се замисли. Ето тук, по тоя баир, откак се помни Антимово и Антимовския хан, копаеха хума. Хубава хума беше, разнасяха я и я продаваха по всички села наоколо, но колкото и да беше хубава, все пак си беше хума и нищо повече. Но ето, една пролет, преди две години, дойде дядо Моско. Важен човек беше, с дълго черно палто, с чадър. Отидоха с кмета на хумниците, мериха, забиваха колчета, писаха. Най-после се чу, че хумниците се дават само на дяда Моска. Пак хума щял да вади, но в нея имало и нещо друго, много скъпо.

Започна се голяма работа, с много пари, с много хора. Разкопаха дълбоко ровове надълж и напреки, изнасяха пръстта с колички, трупаха на една страна хумата, на друга — камъните. Колко дъски и греди се похабиха само за подпорки и за скели. Направиха барака и в нея живееше надзирателят на работниците.

Сам дядо Моско се настани в Антимовския хан. И нали имаше пари — започна се ядене и пиене всеки ден. От извадената хума натовариха цял керван коля и я изпратиха някъде. Казваха, че било мостра, и ако я харесат фабриките, тогаз щяла да почне истинската работа, а дядо Моско щял да вземе милиони. И работниците все копаеха. Надзирателят се разправяше с тях, а дядо Моско не излизаше от хана, като че беше се венчал за Сарандовица.

Но всяко нещо си има край. Отговор от фабриките не дойде. Дядо Моско ходи, върши се, но едно беше ясно: нямаше пари. Работата спря, работниците се разотидоха, надзирателят напусна.

Сарандовица и тя обърна гръб на дяда Моска. Той се изнесе от хана и оттогаз заживя в бараката